Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

της 23ης Ιουλίου 2025*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Πρόσληψη – Προκήρυξη κενής θέσης – Διευθυντικά στελέχη της Επιτροπής – Απόρριψη υποψηφιότητας – Διορισμός άλλου υποψηφίου – Πλημμελής διαδικασία πρόσληψης – Πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως – Ένσταση έλλειψης νομιμότητας – Ασφάλεια δικαίου – Εξουσιοδότηση της Προέδρου της Επιτροπής προς τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της – Ευθύνη»

Στην υπόθεση T-613/23,

James Flett, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από την L. Levi, δικηγόρο,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την M. Brauhoff και τον A. Sauka, με τη συνδρομή των D. Waelbroeck και A. Duron, δικηγόρων,

καθής-εναγομένης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τον R. da Silva Passos, πρόεδρο, και τις N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (εισηγήτρια) και H. Cassagnabère, δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Ιανουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή-αγωγή του βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων-ενάγων James Flett (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 25ης Ιανουαρίου 2023, με την οποία διορίστηκε άλλος υποψήφιος στη θέση του ανώτερου

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

νομικού συμβούλου της ομάδας της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής για την πολιτική εμπορίου και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) και, αφετέρου, την αποκατάσταση υλικής ζημίας και τη χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της αποφάσεως αυτής.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 23 Μαΐου 2022 η Επιτροπή δημοσίευσε προκήρυξη για την πλήρωση της θέσης του ανώτερου νομικού συμβούλου της ομάδας που είναι αρμόδια για την πολιτική εμπορίου και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, αναφέροντας στην προκήρυξη τα κριτήρια αξιολόγησης τα οποία αντιστοιχούσαν στις απαιτήσεις της θέσης. Στην προκήρυξη διευκρινιζόταν ότι ο υποψήφιος που θα επιλεγόταν για τη θέση θα προσλαμβανόταν στον βαθμό AD 14 ή AD 15.

3 Κατόπιν της δημοσίευσης της προκήρυξης, οκτώ υποψήφιοι, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων, υπέβαλαν υποψηφιότητα για τη θέση.

4 Στις 8 Σεπτεμβρίου 2022 οι ως άνω οκτώ υποψήφιοι έγιναν δεκτοί σε συνέντευξη από την επιτροπή προεπιλογής της Επιτροπής. Κατά τη συνέντευξη αυτή, η επιτροπή προεπιλογής έθεσε πέντε ερωτήσεις στους υποψηφίους, προκειμένου να εκτιμήσει κατά πόσον πληρούσαν τα κριτήρια αξιολόγησης τα οποία προέβλεπε η προκήρυξη και να βαθμολογήσει τον κάθε υποψήφιο.

5 Στις 27 Οκτωβρίου 2022, βάσει της έκθεσης προεπιλογής και των αντίστοιχων πινάκων αξιολόγησης, η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών (στο εξής: ΣΕΔ) προέκρινε, στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου της διαδικασίας επιλογής (στο εξής: πρώτο στάδιο), τους τρεις υποψηφίους με την υψηλότερη βαθμολογία, μεταξύ των οποίων ήταν και ο προσφεύγων, που είχε λάβει την καλύτερη βαθμολογία. Στη συνέχεια, το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας επιλογής (στο εξής: δεύτερο στάδιο) περιελάμβανε, για τους τρεις αυτούς υποψηφίους, τις δοκιμασίες του κέντρου αξιολόγησης και συνέντευξη με τη ΣΕΔ.

6 Στις 22 Νοεμβρίου 2022 ο προσφεύγων έλαβε μέρος στις δοκιμασίες του κέντρου αξιολόγησης, οι οποίες περιελάμβαναν ατομικές και συλλογικές ασκήσεις καθώς και διεξοδικές συνεντεύξεις επικεντρωμένες στις διευθυντικές ικανότητες. Αυτές αποτέλεσαν τη βάση για την κατάρτιση μιας έκθεσης αναφορικά με κάθε υποψήφιο.

7 Την 1η Δεκεμβρίου 2022 η ΣΕΔ οργάνωσε συνέντευξη με τον προσφεύγοντα, όπως και με τους άλλους δύο εναπομείναντες υποψηφίους. Κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, η ΣΕΔ έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε τη «σωστή αναλογία ικανοτήτων και πείρας» και δεν τον επέλεξε για συνέντευξη με την Πρόεδρο της Επιτροπής (στο εξής: Πρόεδρος). Σε αυτό το στάδιο της συνέντευξης με την Πρόεδρο προχώρησε μόνον ο Α, ένας άλλος υποψήφιος.

8 Στις 25 Ιανουαρίου 2023 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία ο Α (και όχι ο προσφεύγων) διορίστηκε στη θέση του ανώτερου νομικού συμβούλου της ομάδας που είναι αρμόδια για την πολιτική εμπορίου και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου.

9 Στις 28 Φεβρουαρίου 2023 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

10 Με απόφαση της 27ης Ιουνίου 2023, η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως (στο εξής: απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως).

Αιτήματα των διαδίκων

11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει την απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως,

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία του και να ικανοποιήσει την ηθική του βλάβη,

– να διατάξει την Επιτροπή να απολογηθεί επισήμως και να αποσύρει τον ισχυρισμό ότι ο προσφεύγων δεν διαθέτει τα κατάλληλα προσόντα για την επίμαχη θέση,

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή,

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί του τετάρτου αιτήματος

13 Ο προσφεύγων ζητεί να διαταχθεί η Επιτροπή να απολογηθεί επισήμως και να αποσύρει τον ισχυρισμό ότι ο προσφεύγων δεν διαθέτει τα κατάλληλα προσόντα για την επίμαχη θέση.

14 Ως προς το ζήτημα αυτό, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι δεν εναπόκειται στα δικαιοδοτικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να απευθύνουν διαταγές στη Διοίκηση στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκούν βάσει του άρθρου 91 του Κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) (αποφάσεις της 9ης Δεκεμβρίου 2020, GV κατά Επιτροπής, T-705/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:590, σκέψη 155, και της 30ής Απριλίου 2025, EL κατά Επιτροπής, T-325/24, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2025:424, σκέψη 10).

15 Κατά συνέπεια, το συγκεκριμένο αίτημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί λόγω αναρμοδιότητας.

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

16 Ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και της απορριπτικής αποφάσεως επί της διοικητικής ενστάσεως. Υποστηρίζει, χωρίς όμως να τεκμηριώνει επακριβώς τον ισχυρισμό του, ότι το περιεχόμενο της απορριπτικής αυτής αποφάσεως δεν περιορίζεται σε μια απλή επιβεβαίωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

17 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η διοικητική ένσταση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, και η ρητή ή σιωπηρή απόρριψή της αποτελούν αναπόσπαστο μέρος μιας σύνθετης διαδικασίας και συνιστούν απλώς προϋπόθεση για την άσκηση ένδικης προσφυγής. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αποτέλεσμα της προσφυγής, ακόμη και αν αυτή τυπικά στρέφεται κατά της απόρριψης της διοικητικής ενστάσεως, είναι ότι υποβάλλεται στην κρίση του δικαστή η βλαπτική πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση, εκτός εάν η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως έχει διαφορετικό περιεχόμενο από εκείνο της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση (βλ. απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2020, AD κατά ECHA, T-25/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:536, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

18 Επιπλέον, λαμβανομένου υπόψη του δυναμικού χαρακτήρα της διαδικασίας που προηγείται της άσκησης προσφυγής, μια ρητή απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως δεν συνιστά βλαπτική πράξη όταν περιέχει μόνον συμπληρωματικές διευκρινίσεις και, ως εκ τούτου, εκθέτει απλώς με λεπτομέρειες τους λόγους για τους οποίους επιβεβαιώνεται η προγενέστερη απόφαση. Εντούτοις, ακριβώς λόγω του δυναμικού χαρακτήρα της διαδικασίας που προηγείται της άσκησης προσφυγής, οι συμπληρωματικές αυτές διευκρινίσεις πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την κρίση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως (απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2022, Μιγαδάκης κατά ENISA, T-507/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:507, σκέψη 13).

19 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως επιβεβαιώνει την προσβαλλόμενη απόφαση, εκθέτοντας την αιτιολογία που τη θεμελιώνει. Το γεγονός ότι η Επιτροπή, προκειμένου να απαντήσει στα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε ο προσφεύγων με τη διοικητική του ένσταση, κατέληξε να αποσαφηνίσει περαιτέρω την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αρκεί για να θεωρηθεί η απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως ως πράξη αυτοτελώς βλαπτική για τον προσφεύγοντα.

20 Συνεπώς, δεδομένου ότι το αίτημα να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφυγή στρέφεται τυπικώς κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, της οποίας η αιτιολογία αποσαφηνίστηκε με την απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως. Επομένως, η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξεταστεί λαμβανομένης υπόψη της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στην απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως (πρβλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, Veit κατά ΕΚΤ, T-474/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:140, σκέψεις 24 και 25).

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

21 Ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους προς στήριξη της προσφυγής του. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά μη τήρηση των διατάξεων που διέπουν τη διαδικασία πρόσληψης, καθώς και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως υποστηρίζεται ότι είναι παράνομη η απόφαση της Επιτροπής σχετικά με την πολιτική ισότητας των φύλων, η οποία περιλαμβάνεται

στα πρακτικά της 2351ης συνεδρίασης του Σώματος των Επιτρόπων, που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) στις 30 Σεπτεμβρίου 2020 [PV (2020)2351 final της 11ης Νοεμβρίου 2020] (στο εξής: απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας). Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως υποστηρίζεται ότι η απόφαση της Προέδρου να εξουσιοδοτήσει τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της για τη συνέντευξη του Α δεν δικαιολογείται από την ύπαρξη επιτακτικών υπηρεσιακών λόγων και αντιβαίνει στην αρχή της ασφάλειας δικαίου.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί μη τήρησης των διατάξεων που διέπουν τη διαδικασία πρόσληψης, καθώς και περί παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης

22 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τα σημεία 5.2.6 και 5.2.7 της δικής της αποφάσεως SEC(2004) 1352/2, της 26ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση της πολιτικής της όσον αφορά τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη (στο εξής: απόφαση για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη), καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού της ΣΕΔ. Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης.

23 Πρώτον, κατ' εφαρμογήν του σημείου 5.2.6, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, η ΣΕΔ όφειλε να καταρτίσει κατάλογο επικρατέστερων υποψηφίων, με όλα τα άτομα τα οποία διέθεταν τα κατάλληλα προσόντα για τη θέση βάσει των κριτηρίων που είχαν δημοσιευθεί στην προκήρυξη. Ειδικότερα, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΣΕΔ ενήργησε παρανόμως και καταστρατήγησε τη διαδικασία, διότι μπορούσε μεν να περιορίσει τον κατάλογο των επικρατέστερων υποψηφίων σε μια «ομάδα υποψηφίων», πλην όμως δεν επιτρεπόταν, εν προκειμένω, να αφήσει στον κατάλογο έναν μόνον υποψήφιο.

24 Εξάλλου, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η ΣΕΔ επιβεβαίωσε, στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου, ότι ο ίδιος ήταν υποψήφιος με κατάλληλα προσόντα. Κατά το δεύτερο στάδιο, η ΣΕΔ εκτίμησε ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε τη «σωστή αναλογία ικανοτήτων και πείρας», όπερ όμως, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, δεν υποδηλώνει μεταστροφή της γνώμης που διατυπώθηκε κατά το πρώτο στάδιο.

25 Δεύτερον, ο προσφεύγων εκτιμά ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού της ΣΕΔ, το οποίο απαιτεί να είναι οι υποψήφιοι ικανοί να ασκήσουν καθήκοντα ανώτερου διευθυντικού στελέχους, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την επιλογή ενός μόνον υποψηφίου κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, διότι, σε αντίθετη περίπτωση, καθίσταται δυνατό στη ΣΕΔ να αποκλείσει αυθαίρετα υποψηφίους, κατόπιν εντολής του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου.

26 Τρίτον, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η ΣΕΔ προέβη σε συγκριτική αξιολόγηση των τριών υποψηφίων που επιλέχθηκαν για το δεύτερο στάδιο.

27 Τέταρτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση να του αρνηθούν συνέντευξη με την Πρόεδρο ήταν αντίθετη προς το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, δεδομένου ότι θα έπρεπε να είχε επιλεγεί από τη ΣΕΔ για συνέντευξη κατά το πέρας του δεύτερου σταδίου.

28 Πέμπτον, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι στην απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως η Επιτροπή ανέφερε ότι η Πρόεδρος διατηρούσε την ευχέρεια να τον καλέσει σε συνέντευξη, έστω και αν η υποψηφιότητά του είχε αποκλειστεί από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου. Κατά τον προσφεύγοντα όμως, η ύπαρξη της ευχέρειας αυτής δεν θεραπεύει την προβαλλόμενη διαδικαστική πλημμέλεια.

29 Έκτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης.

30 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

31 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι δεν προεπιλέχθηκε για συνέντευξη με την Πρόεδρο κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου ισοδυναμεί με παράβαση των εφαρμοστέων διαδικαστικών κανόνων.

32 Πρώτον, βάσει του σημείου 5.2.6 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, η ΣΕΔ όφειλε να εκτιμήσει αποκλειστικώς και μόνον πόσο «ισχυρά προσόντα» είχαν οι υποψήφιοι, προκειμένου να αξιολογήσει το επίπεδο της επάρκειάς τους για την προς πλήρωση θέση λαμβάνοντας υπόψη τα αποτελέσματα των διεξοδικών συνεντεύξεων με τους υποψηφίους καθώς και τα αποτελέσματά τους στις δοκιμασίες του κέντρου αξιολόγησης, οι οποίες περιελάμβαναν, μεταξύ άλλων, συνεντεύξεις «επικεντρωμένες στις διευθυντικές ικανότητες». Στη συνέχεια, η ΣΕΔ έπρεπε να καταρτίσει κατάλογο υποψηφίων, με τα ονόματα «όλων όσοι, κατά [τη γνώμη της], ανταποκρίνονται στο απαιτούμενο προφίλ όπως είχε οριστεί στην αρχική περιγραφή της θέσης εργασίας, δηλαδή των υποψηφίων με τα κατάλληλα προσόντα». Το ζητούμενο ήταν ο κατάλογος αυτός να προσφέρει στα αρμόδια μέλη της Επιτροπής ένα «ικανοποιητικό εύρος επιλογής» υποψηφίων, χωρίς ωστόσο να είναι υπερβολικά μακροσκελής, ώστε να μην τα «επιβαρύνει με το επαχθές έργο της συγκριτικής αξιολόγησης μεγάλου αριθμού υποψηφίων».

33 Εξάλλου, το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη αναφέρεται ρητώς «στον ή στους προεπιλεγέντα(-ους) υποψήφιο(-ους)» για το στάδιο της συνέντευξης με τον αρμόδιο θεματικά επίτροπο. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η ΣΕΔ όφειλε να αποκλείσει τους υποψηφίους που δεν διέθεταν τις απαιτούμενες, βάσει της προκήρυξης, ικανότητες, και δη την ικανότητα άσκησης ανώτερων διευθυντικών καθηκόντων, οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν απαγόρευαν το να επιλεγεί ένας μόνον υποψήφιος κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου.

34 Εν προκειμένω, η ΣΕΔ επισήμανε, κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, τα προτερήματα του προσφεύγοντος καθώς και ορισμένες πτυχές που έπρεπε να βελτιωθούν, προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, «λαμβανομένων υπόψη όλων των στοιχείων που αξιολογήθηκαν κατά τη συνέντευξη [με τον προσφεύγοντα]», αυτός δεν διέθετε «τη σωστή αναλογία ικανοτήτων και πείρας προκειμένου να ασκήσει τα καθήκοντα της συγκεκριμένης θέσης ανώτερου διευθυντικού στελέχους». Επομένως, η ΣΕΔ δεν παρέβη το σημείο 5.2.6 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη κρίνοντας ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε τις απαιτούμενες ικανότητες για την επίμαχη θέση και αποφασίζοντας να μην τον επιλέξει για συνέντευξη με την Πρόεδρο. Ούτε το γεγονός ότι ένας μόνον άλλος υποψήφιος επιλέχθηκε από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου είναι ικανό να στοιχειοθετήσει παράβαση της ως άνω διατάξεως.

35 Επιπλέον, το ότι ο προσφεύγων προκρίθηκε από την επιτροπή προεπιλογής και, ακολούθως, από τη ΣΕΔ στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου δεν είναι αντιφατικό προς την απόφαση της ΣΕΔ να τον αποκλείσει από τον κατάλογο των επικρατέστερων υποψηφίων μετά το πέρας του δευτέρου σταδίου, λαμβανομένου υπόψη του προοδευτικού χαρακτήρα της διαδικασίας επιλογής. Ο προοδευτικός αυτός χαρακτήρας απορρέει, ειδικότερα, από το σημείο 5.2.6, δεύτερο εδάφιο, της

αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, το οποίο εμμένει στην ανάγκη να αξιολογηθεί, κατά το συγκεκριμένο στάδιο, σε ποιον βαθμό οι υποψήφιοι διαθέτουν τα προσόντα για την επίμαχη θέση.

36 Τέλος, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι καταστρατηγήθηκε η διαδικασία δεν τεκμηριώνεται και, εν πάση περιπτώσει, δεν θέτει εν αμφιβόλω τις διαπιστώσεις που διατυπώθηκαν στη σκέψη 34 ανωτέρω. Συνεπώς, είναι απορριπτέος.

37 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού της ΣΕΔ δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό του από τη διαδικασία μετά το δεύτερο στάδιο, δεδομένου ότι κατά την εφαρμογή του άρθρου αυτού πρέπει να τηρείται το σημείο 5.2.6 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη.

38 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εσωτερικού της κανονισμού ορίζει ότι η ΣΕΔ «αξιολογεί τους υποψηφίους όσον αφορά την ικανότητά τους να ασκούν καθήκοντα ανώτερου διευθυντικού στελέχους». Το ίδιο κριτήριο επιλογής μνημονεύεται και στην προκήρυξη κενής θέσης, όπως επίσης και στο σημείο 5.2.6 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, το οποίο προβλέπει ότι το δεύτερο στάδιο περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, συνεντεύξεις «επικεντρωμένες στις διευθυντικές ικανότητες», όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 32 ανωτέρω.

39 Επομένως, η ΣΕΔ όφειλε να εξετάσει διεξοδικά, κατά το δεύτερο στάδιο, την επάρκεια των υποψηφίων ενόψει της άσκησης καθηκόντων ανώτερου διευθυντικού στελέχους και η έλλειψη τέτοιας επάρκειας μπορούσε να δικαιολογήσει, κατά το προχωρημένο αυτό στάδιο της διαδικασίας, τον αποκλεισμό υποψηφίων, παρά τα προσόντα που τυχόν διέθεταν κατά τα άλλα.

40 Εν προκειμένω, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, δηλαδή ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε «τη σωστή αναλογία ικανοτήτων και πείρας προκειμένου να ασκήσει τα καθήκοντα της συγκεκριμένης θέσης ανώτερου διευθυντικού στελέχους», υποδηλώνει ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε σε επάρκεια τις απαιτούμενες για την επίμαχη θέση διευθυντικές ικανότητες.

41 Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου ο προσφεύγων δεν επιλέχθηκε για συνέντευξη, κατ' εφαρμογήν του κριτηρίου που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού της ΣΕΔ, δεν είναι αντιφατικό προς το σημείο 5.2.6 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη.

42 Τέλος, οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος ότι η ΣΕΔ έχει τη δυνατότητα να αποκλείσει αυθαίρετα υποψηφίους κατόπιν εντολής του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου δεν τεκμηριώνονται. Άλλωστε, η μη επιλογή του προσφεύγοντος κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου αιτιολογήθηκε, καθότι στηρίχθηκε στους λόγους που υπενθυμίστηκαν στη σκέψη 34 ανωτέρω. Συνεπώς, οι ισχυρισμοί αυτοί του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθούν.

43 Τρίτον, ο ισχυρισμός περί συγκριτικής αξιολόγησης των υποψηφίων είναι αβάσιμος. Και τούτο διότι το συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε «τη σωστή αναλογία ικανοτήτων και πείρας» δεν αποτελεί ένδειξη ότι η ΣΕΔ αξιολόγησε τα προσόντα του προσφεύγοντος υπό το πρίσμα των προσόντων των δύο άλλων υποψηφίων που παρέμεναν στη διαδικασία. Αντιθέτως, από το ως άνω συμπέρασμα συνάγεται ότι, κατά τη ΣΕΔ, ο προσφεύγων δεν διέθετε το απαιτούμενο επίπεδο επάρκειας προκειμένου να προχωρήσει στο στάδιο της συνέντευξης με την Πρόεδρο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 34 ανωτέρω.

44 Τέταρτον, λαμβανομένου υπόψη του ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε το απαιτούμενο επίπεδο προσόντων για την επίμαχη θέση, η ΣΕΔ δεν τον προεπέλεξε για συνέντευξη με την Πρόεδρο. Δεν ήταν, επομένως, υποχρεωμένη να τον καλέσει, όπως προκύπτει από το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη.

45 Πέμπτον, το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη παρέχει στην Πρόεδρο την ευχέρεια, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να καλέσει τους υποψηφίους τους οποίους η ΣΕΔ είχε αποκλείσει κατά το πέρας του δεύτερου σταδίου, εφόσον αποδειχθεί ότι οι υποψήφιοι που επιλέχθηκαν δεν είναι ικανοποιητικοί.

46 Παρά ταύτα, όπως υπογραμμίζει και ο προσφεύγων, η ευχέρεια για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 45 ανωτέρω δεν ισοδυναμεί με δικαίωμά του να κληθεί σε συνέντευξη από την Πρόεδρο, δεδομένου ότι δεν προεπιλέχθηκε από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δεύτερου σταδίου.

47 Έκτον, στο εισαγωγικό δικόγραφο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, «για τους προεκτεθέντες λόγους, αυτό που συνέβη συνιστά επίσης και εν πάση περιπτώσει παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης». Κατόπιν τούτου, παραπέμπει στα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε προκειμένου να θεμελιώσει την άποψή του ότι η ΣΕΔ όφειλε να τον έχει επιλέξει κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, χωρίς να τεκμηριώνει περαιτέρω τον ισχυρισμό του. Στον βαθμό που τα επιχειρήματα αυτά απορρίφθηκαν ήδη ως αβάσιμα, δεν είναι δυνατόν, χωρίς οποιαδήποτε περαιτέρω διευκρίνιση, να δικαιολογήσουν τη διαπίστωση ότι συντρέχει παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.

48 Στο δε υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων δηλώνει, εξάλλου, «ανήσυχος για το προφανές έλλειμμα χρηστής διοίκησης όσον αφορά τα έγγραφα και τα στοιχεία που συγκροτούν τον φάκελο σε διάφορα στάδια της διαδικασίας». Υποστηρίζει ότι η ΣΕΔ πρέπει κανονικά να έχει στη διάθεσή της την έκθεση προεπιλογής κατά το δεύτερο στάδιο. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η Πρόεδρος έπρεπε να είχε λάβει όλα τα έγγραφα τα οποία σχετίζονταν με την υποψηφιότητά του. Η Επιτροπή όμως δεν απέδειξε ότι τα έγγραφα αυτά όντως εστάλησαν.

49 Εντούτοις, το συγκεκριμένο επιχείρημα δεν διατυπωνόταν στο δικόγραφο της προσφυγής, και δη προς στήριξη της προβαλλόμενης παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης.

50 Πράγματι, στο εισαγωγικό δικόγραφο ο προσφεύγων υποστηρίζει απλώς ότι ο φερόμενος ως ελλιπής φάκελος τον οποίο διαβίβασε η ΣΕΔ στην Πρόεδρο δεν της έδωσε τη δυνατότητα να εκτιμήσει «σοβαρά» αν ήταν σκόπιμο να τον καλέσει σε συνέντευξη παρότι η ΣΕΔ τον είχε αποκλείσει από τη διαδικασία. Συνεπώς, κατά την άποψή του, η Πρόεδρος δεν ήταν σε θέση να ασκήσει την ευχέρεια για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 45 ανωτέρω.

51 Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων δεν αναπτύσσει την επιχειρηματολογία αυτή για να αποδείξει την ύπαρξη παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης, την οποία επικαλείται χωριστά.

52 Κατά πάγια νομολογία όμως, βάσει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο, δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και βάσει του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, κάθε εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλονται, καθώς και συνοπτική έκθεση των εν λόγω ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να καθίσταται δυνατό στον μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της

προσφυγής, εν ανάγκη και χωρίς άλλα στοιχεία. Προς διαφύλαξη της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή πρέπει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, κατά τρόπο λογικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της (βλ. διάταξη της 17ης Νοεμβρίου 2020, González Calvet κατά CRU, T-257/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:541, σκέψη 9 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

53 Δεδομένου ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης, τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως δεν μπορούν να θεραπεύσουν την ασάφεια του δικογράφου της προσφυγής.

54 Κατά συνέπεια, υπό το πρίσμα της νομολογίας που εκτέθηκε στη σκέψη 52 ανωτέρω, η έκτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

55 Συνακόλουθα, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, περί πρόδηλων σφαλμάτων εκτιμήσεως

56 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, ότι η ΣΕΔ υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, στον βαθμό που δεν τον επέλεξε για συνέντευξη με την Πρόεδρο χωρίς, παράλληλα, να αρνείται ότι αυτός είχε τα κατάλληλα προσόντα βάσει των κριτηρίων της προκήρυξης.

57 Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι το πρόδηλο αυτό σφάλμα εκτιμήσεως της ΣΕΔ συνδέεται στενά με την παράβαση που περιγράφηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, είναι όμως χωριστό από εκείνη. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, το επίμαχο σφάλμα είχε επιπτώσεις, όχι μόνον διαδικαστικές, αλλά και ουσιαστικές, τόσο για τον ίδιο όσο και για την Επιτροπή.

58 Αφετέρου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, σε περίπτωση που η ΣΕΔ έκρινε, κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, ότι ο ίδιος δεν ήταν υποψήφιος με τα κατάλληλα προσόντα, η κρίση αυτή ενέχει πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων και της πείρας του. Η ανάλυση της ΣΕΔ κατά το πέρας του πρώτου σταδίου δεν ήταν δυνατόν να ανατραπεί κατά το δεύτερο στάδιο, ούτε βάσει της έκθεσης του κέντρου αξιολόγησης, για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 6 ανωτέρω, ούτε βάσει της συνέντευξης.

59 Επικουρικώς, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, όποια και αν ήταν τα πορίσματα της ΣΕΔ, εφόσον ο Α θεωρήθηκε υποψήφιος με τα κατάλληλα προσόντα, θα έπρεπε να είχε χαρακτηριστεί και εκείνος με τον ίδιο τρόπο και να κληθεί σε συνέντευξη με την Πρόεδρο.

60 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

61 Υπενθυμίζεται επ’ αυτού ότι ένα σφάλμα μπορεί να χαρακτηριστεί ως πρόδηλο μόνον εάν μπορεί ευχερώς να εντοπιστεί με γνώμονα τα κριτήρια από τα οποία ο νομοθέτης έχει εξαρτήσει την άσκηση εξουσίας λήψης αποφάσεων. Κατά συνέπεια, προκειμένου να διαπιστωθεί ότι η Διοίκηση υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών ικανό να δικαιολογήσει την ακύρωση αποφάσεώς της, τα αποδεικτικά στοιχεία, το βάρος προσκόμισης των οποίων φέρει ο προσφεύγων, πρέπει να είναι επαρκή για να αναιρέσουν την αξιοπιστία των εκτιμήσεων της Διοίκησης. Με άλλα λόγια, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλο σφάλμα

είναι απορριπτέος εάν, παρά τα στοιχεία που προσκομίζει ο προσφεύγων, η προσβαλλόμενη εκτίμηση εξακολουθεί να ευσταθεί ως αληθής ή έγκυρη (βλ. απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2021, ZU κατά Επιτροπής, T-671/18 και T-140/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:715, σκέψη 199).

62 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι, ιδίως όταν η προς πλήρωση θέση είναι πολύ υψηλού επιπέδου, η επιτροπή προεπιλογής διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως κατά την αξιολόγηση των προσόντων των υποψηφίων για μια τέτοια θέση. Εξάλλου, οι εκτιμήσεις τις οποίες διατυπώνει η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού όταν αξιολογεί τις ικανότητες των υποψηφίων συνιστούν έκφραση αξιολογικής κρίσης αναφορικά με την επίδοση κάθε υποψηφίου κατά τη δοκιμασία και εμπίπτουν στο πλαίσιο του προαναφερθέντος περιθωρίου εκτιμήσεως. Δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο παρά μόνον σε περίπτωση προφανούς παράβασης των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής. Πράγματι, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαθιστά την εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού με τη δική του (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2022, OM κατά Επιτροπής, T-118/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:849, σκέψεις 74 και 75).

63 Επομένως πρέπει, υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων, να εξεταστούν τα δύο πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως τα οποία προβάλλει ο προσφεύγων.

64 Όσον αφορά το πρώτο προβαλλόμενο πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 35 και 39 ανωτέρω, τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων εξελίσσονταν καθώς προχωρούσαν τα διαδοχικά στάδια της διαδικασίας επιλογής. Συνεπώς, το γεγονός ότι η εκτίμηση των προσόντων του υποψηφίου εξειδικεύτηκε περαιτέρω μεταξύ του πρώτου και του δευτέρου σταδίου δεν συνιστά, αυτό καθεαυτό, πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, αλλά αντικατοπτρίζει τον προοδευτικό χαρακτήρα των απαιτήσεων που τέθηκαν για την πλήρωση της επίμαχης θέσης. Η επιχειρηματολογία την οποία προβάλλει συναφώς ο προσφεύγων πρέπει να απορριφθεί.

65 Όσον αφορά το δεύτερο προβαλλόμενο πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η ΣΕΔ υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας ότι αυτός δεν είχε τα προσόντα για τη θέση και ότι, κατά συνέπεια, δεν έπρεπε να περιληφθεί στον κατάλογο με τα ονόματα των επικρατέστερων υποψηφίων ο οποίος υποβλήθηκε στην Πρόεδρο.

66 Προς στήριξη του ισχυρισμού του, ο προσφεύγων βασίζεται στην πείρα του, στα επαγγελματικά του προσόντα, στην επιτυχή επίδοσή του ενώπιον της επιτροπής προεπιλογής και της ΣΕΔ στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου, καθώς και στο ότι εμφανίστηκε «πλήρως προετοιμασμένος και είναι πεπεισμένος ότι απέδωσε πολύ καλά στη συνέντευξη».

67 Ωστόσο, η πεποίθηση του προσφεύγοντος ότι απάντησε ορθώς στις ερωτήσεις οι οποίες του έγιναν στη συνέντευξη, αφενός, και η επαγγελματική του πείρα, όπως προκύπτει από το βιογραφικό του σημείωμα και την επιστολή εκδήλωσης ενδιαφέροντος, αφετέρου, δεν συνιστούν αδιάσειστες αποδείξεις πρόδηλου σφάλματος εκτιμήσεως της εξεταστικής επιτροπής προεπιλογής, ούτε δεσμεύουν την εξεταστική επιτροπή ως προς την αξιολόγηση των γνώσεων και των ικανοτήτων που αυτός επέδειξε κατά την προφορική συνέντευξη (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2022, OM κατά Επιτροπής, T-118/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:849, σκέψη 78).

68 Επιπλέον, η πείρα ή οι ειδικές γνώσεις στον συγκεκριμένο τομέα τον οποίο αφορά η επίμαχη διευθυντική θέση ενδέχεται να έχουν λιγότερο καθοριστικό ρόλο απ' ό,τι οι υψηλού επιπέδου γενικές διευθυντικές, αναλυτικές και κριτικές ικανότητες, δεδομένου ότι η πείρα και οι τεχνικές γνώσεις μπορούν πάντοτε να ανευρεθούν εντός της ίδιας της Διεύθυνσης (απόφαση της

11ης Ιουλίου 2007, Κονιδάρης κατά Επιτροπής, T-93/03, EU:T:2007:209, σκέψη 74). Ομοίως, όταν πρόκειται για κριτήριο εκτιμήσεως μιας ικανότητας και όχι για έλεγχο γνώσεων, η εξεταστική επιτροπή είναι ελεύθερη να αξιολογήσει τον υποψήφιο λαμβάνοντας υπόψη τόσο τις απαντήσεις του σε ερωτήσεις σχετικές με άλλα κριτήρια όσο και την προσωπικότητά του, η οποία μπορεί να διαφαίνεται από τη στάση του κατά την προφορική δοκιμασία (απόφαση της 8ης Ιουλίου 2010, Wybranowski κατά Επιτροπής, F-17/08, EU:F:2010:83, σκέψη 66).

69 Εν προκειμένω, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω, κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου, η ΣΕΔ επισήμανε, βεβαίως, τα προτερήματα του προσφεύγοντος, αλλά και ορισμένες πτυχές που έχρηζαν βελτίωσης, προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων δεν διέθετε τις απαιτούμενες ικανότητες για την επίμαχη θέση.

70 Εξάλλου, το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε επιλεγεί κατά το πέρας του πρώτου σταδίου δεν συνεπάγεται πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως της ΣΕΔ, διότι άλλως το δεύτερο στάδιο θα στερούνταν εντελώς νοήματος.

71 Κατά συνέπεια, τα στοιχεία τα οποία επικαλείται ο προσφεύγων δεν επαρκούν για να αναιρέσουν την αξιοπιστία των εκτιμήσεων της ΣΕΔ. Επομένως, δεν είναι ικανά να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη πρόδηλου σφάλματος εκτιμήσεως.

72 Επικουρικώς, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, εφόσον ο A θεωρήθηκε «υποψήφιος με τα κατάλληλα προσόντα» «βάσει των δημοσιευμένων κριτηρίων», ανήκε οπωσδήποτε και αυτός στην ίδια κατηγορία, και ότι, αν έπρεπε να επιλεγεί ένας μόνον υποψήφιος για το επόμενο στάδιο της διαδικασίας, θα έπρεπε να έχει επιλεγεί εκείνος. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι δεν είχε την πρόθεση να προβεί σε συγκριτική αξιολόγηση του ιδίου και του A.

73 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν αναφέρεται επακριβώς σε στοιχεία που θα τεκμηρίωναν την άποψή του, οι ισχυρισμοί αυτοί πρέπει να απορριφθούν.

74 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, περί έλλειψης νομιμότητας της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας

75 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει ένσταση ισχυριζόμενος ότι είναι εν μέρει παράνομη η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας, δυνάμει της οποίας η Πρόεδρος ανέθεσε στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της να δεχθεί τον A σε συνέντευξη κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου. Συνακόλουθα, είναι παράνομη, κατά την άποψή του, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε σε συνέχεια της εν λόγω συνέντευξης.

76 Κατ' αρχάς, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η δυνατότητα η οποία παρέχεται στην Πρόεδρο να εξουσιοδοτήσει τρίτον να αναλάβει τη συνέντευξη που διεξάγεται κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου αντιβαίνει στον κανόνα σύμφωνα με τον οποίο η Πρόεδρος πρέπει να δέχεται η ίδια σε συνέντευξη τους υποψηφίους που προεπιλέγονται από τη ΣΕΔ.

77 Πέραν τούτου, η αναγνώριση αυτής της δυνατότητας εξουσιοδότησης δεν συνδέεται με τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας.

78 Επιπλέον, η Πρόεδρος θα έπρεπε να έχει τη δυνατότητα να αναθέσει στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της τη διεξαγωγή των συνεντεύξεων μόνον ως έσχατη λύση, εάν ήταν αδύνατον να εξουσιοδοτήσει τα άλλα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων. Κατά τον προσφεύγοντα, δεν δικαιολογείται να αναγνωρίζεται αποκλειστικώς στην Πρόεδρο και όχι στα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων η δυνατότητα εξουσιοδότησης του προϊσταμένου του αντίστοιχου ιδιαίτερου γραφείου.

79 Εξάλλου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν είναι δυνατόν η Πρόεδρος να αναθέτει τη διεξαγωγή των συνεντεύξεων σε διοικητικό υπάλληλο που δεν διαθέτει, από πολιτικής απόψεως, ούτε προσόντα ούτε νομιμοποίηση.

80 Τέλος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η εξουσιοδότηση αυτή, η οποία θεωρητικά παρέχεται από την Πρόεδρο κατά προτεραιότητα στα άλλα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων και μόνον εφόσον τούτο δικαιολογείται από επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους, χορηγείται, παρά ταύτα, συστηματικά στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της.

81 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

82 Κατ’ αρχάς, η Επιτροπή θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος είναι αλυσιτελής, δεδομένου ότι η διεξαγωγή της συνέντευξης από τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου μετά το δεύτερο στάδιο δεν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα έναντι του προσφεύγοντος.

83 Εν συνεχεία, η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος ότι η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας είναι παράνομη.

84 Τέλος, και εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή εκτιμά ότι, ακόμη και σε περίπτωση που κριθεί παράνομη η εξουσιοδότηση δυνάμει της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας, η ίδια η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι παράνομη, διότι αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ήταν εν προκειμένω το Σώμα των Επιτρόπων. Κατά την άποψή της, τόσο η Πρόεδρος όσο και οι Επίτροποι είχαν στη διάθεσή τους όλα τα κρίσιμα στοιχεία για να εκδώσουν αυτοτελή και τεκμηριωμένη απόφαση.

85 Συνεπώς πρέπει, προτού κριθεί η βασιμότητα της επιχειρηματολογίας την οποία προβάλλει ο προσφεύγων, να εξεταστεί πρώτα αν αυτή είναι λυσιτελής, κάτι που αμφισβητείται από την Επιτροπή.

– Επί του ζητήματος εάν είναι λυσιτελή τα επιχειρήματα που προβάλλει ο προσφεύγων στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως

86 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εφόσον ο προσφεύγων δεν κλήθηκε σε συνέντευξη με την Πρόεδρο, το συγκεκριμένο στάδιο της διαδικασίας επιλογής δεν τον επηρέασε νομικώς. Εν πάση περιπτώσει, κατά την Επιτροπή, αρμόδιο για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως ήταν αποκλειστικώς το Σώμα των Επιτρόπων της.

87 Ο προσφεύγων θεωρεί, από την πλευρά του, ότι τον επηρεάζουν όλα τα στάδια της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ακόμη και από εκείνα τα οποία έπονται του δευτέρου σταδίου. Επιπλέον, κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, υποστήριξε ότι

δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο, σε περίπτωση που η Πρόεδρος διεξήγε η ίδια τη συνέντευξη με τον A, να τον είχε καλέσει και εκείνον, κατ' εφαρμογήν του σημείου 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη.

88 Διαπιστώνεται επ' αυτού ότι η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας προβλέπει ότι «οι υποψήφιοι που προεπιλέγονται από τη ΣΕΔ για θέση γενικού διευθυντή ή για θέση ανώτερου διευθυντικού στελέχους σε μία από τις υπηρεσίες που υπάγονται στην Πρόεδρο θα παρουσιάζονται για ακρόαση από την ίδια την Πρόεδρο [και ότι,] λόγω της ύπαρξης επιτακτικών υπηρεσιακών λόγων σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, η Πρόεδρος μπορεί να αναθέσει το καθήκον αυτό σε άλλα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων ή στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της πριν υποβάλει στο Σώμα των Επιτρόπων την πρότασή της για τον διορισμό».

89 Τίθεται επομένως το ζήτημα αν, ακόμη και σε περίπτωση που κριθεί παράνομη, η διεξαγωγή της συνέντευξης του A από τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου, και όχι από την ίδια την Πρόεδρο, θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα, πρέπει να ελεγχθεί αν μια τέτοια έλλειψη νομιμότητας μπορούσε να θίξει τον προσφεύγοντα.

90 Από το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη προκύπτει ότι, βάσει των αποτελεσμάτων των συνεντεύξεων με τον υποψήφιο ή τους υποψηφίους που έχουν προκριθεί κατόπιν του δευτέρου σταδίου, ο αρμόδιος θεματικά Επίτροπος, εν προκειμένω η Πρόεδρος, μπορεί να κρίνει ότι η επιλογή στην οποία προέβη η ΣΕΔ δεν είναι ικανοποιητική. Σε μια τέτοια περίπτωση, εφόσον τούτο αιτιολογείται δεόντως και σε συμφωνία με το αρμόδιο για το προσωπικό και τη διοίκηση μέλος του Σώματος των Επιτρόπων, μπορεί να διεξαγάγει συνέντευξη με τους υποψηφίους που δεν προκρίθηκαν από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου.

91 Στο σημείο 5.2.8 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη ορίζεται ότι η απόφαση διορισμού λαμβάνεται από το Σώμα των Επιτρόπων, βάσει της αιτιολογημένης γνώμης της ΣΕΔ και αιτιολογημένης πρότασης του αρμόδιου για το προσωπικό και τη διοίκηση μέλους του Σώματος των Επιτρόπων, η οποία καταρτίζεται σε συμφωνία με την Πρόεδρο. Η τελευταία αποφασίζει μετά τις συνεντεύξεις με τους υποψηφίους του δευτέρου σταδίου, βάσει της αιτιολογημένης γνώμης της ΣΕΔ, και σε συνεννόηση με τον αρμόδιο γενικό διευθυντή, όταν πρόκειται για θέση ανώτερου συμβούλου. Στο ίδιο σημείο προβλέπεται, επιπλέον, ότι ο αρμόδιος θεματικά επίτροπος, εν προκειμένω η Πρόεδρος, πρέπει να έχει πρωτεύοντα ρόλο στην τελική επιλογή των προσώπων που εργάζονται απευθείας γι' αυτήν σε επίπεδο ανώτερων διευθυντικών στελεχών.

92 Εν προκειμένω, όταν διεξήχθη η συνέντευξη του A, υπήρχε ακόμη πιθανότητα ακρόασης του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι η Πρόεδρος διατηρούσε τη δυνατότητα να τον καλέσει σε περίπτωση που δεν ικανοποιούνταν από την υποψηφιότητα του A κατόπιν της συνέντευξής του με τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της. Το πώς όμως διεξήχθη η συνέντευξη αυτή και, συνακόλουθα, το ποιος ανέλαβε να την πραγματοποιήσει ενδέχεται να επηρέασαν την έκβασή της και, εν τέλει, την απόφαση της Προέδρου να καλέσει ή όχι τον προσφεύγοντα.

93 Επιπλέον, μολονότι αρμόδιο για την επίμαχη τελική απόφαση διορισμού ήταν αποκλειστικώς το Σώμα των Επιτρόπων, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το σημείο 5.2.8 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, και όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 91 ανωτέρω, ο ρόλος της Προέδρου πριν από τον διορισμό παρέμενε καθοριστικός.

94 Από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει ότι η διεξαγωγή της συνέντευξης του Α από τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου, και όχι από την ίδια την Πρόεδρο, μπορούσε να θίξει τον προσφεύγοντα, επηρεάζοντας τη νομική του κατάσταση, οπότε σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι η διεξαγωγή της συνέντευξης ενέχει πλημμέλεια, τούτο ενδέχεται να επισύρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

95 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

– *Επί της έλλειψης νομιμότητας της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας*

96 Πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η εξουσιοδότηση η οποία προβλέπεται από την απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας αντιβαίνει στον γενικό κανόνα ότι η ίδια η Πρόεδρος διεξάγει τη συνέντευξη με τους υποψηφίους.

97 Επισημαίνεται επ’ αυτού ότι το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη ορίζει ότι οι υποψήφιοι για θέση όπως η επίμαχη εν προκειμένω γίνονται δεκτοί σε συνέντευξη από τον αρμόδιο θεματικά επίτροπο, ήτοι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, την Πρόεδρο, εφόσον επιλεγούν από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου.

98 Η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας προβλέπει τη δυνατότητα να εξουσιοδοτηθεί ο προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου να πραγματοποιήσει τη συνέντευξη που ακολουθεί μετά το τέλος του δευτέρου σταδίου, προκειμένου να «διασφαλίζονται η απρόσκοπτη ροή και η γρήγορη διεξαγωγή των διαδικασιών» όταν τούτο δικαιολογείται «από επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους».

99 Στον βαθμό που σκοπός αυτής της δυνατότητας εξουσιοδότησης είναι να εισαγάγει, για δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, παρέκκλιση από τη διαδικασία η οποία περιγράφεται στο σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, η εν λόγω δυνατότητα δεν θίγει την κατ’ αρχήν αρμοδιότητα της Προέδρου.

100 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η δυνατότητα εξουσιοδότησης η οποία παρέχεται στην Πρόεδρο δεν συνδέεται καθ’ οιονδήποτε τρόπο με τον σκοπό που επιδιώκει η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας.

101 Εντούτοις, ο προσφεύγων δεν εξηγεί γιατί αυτή η έλλειψη σύνδεσης μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας.

102 Τρίτον, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η Πρόεδρος θα έπρεπε να έχει τη δυνατότητα να αναθέσει στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της τη διεξαγωγή της συνέντευξης που ακολουθεί μετά το πέρας του δευτέρου σταδίου μόνο στην περίπτωση κατά την οποία είναι αδύνατο να εξουσιοδοτήσει, κατά προτεραιότητα, κάποιο από τα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων.

103 Ειδικότερα, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας, η οποία εκδόθηκε το 2020 και ρυθμίζει ειδικώς τις εξουσιοδοτήσεις της Προέδρου, παρεκκλίνει από το σημείο 5.2.7 της αποφάσεως για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη, όπως είχε αναθεωρηθεί το 2007.

104 Αντιθέτως προς την απόφαση για τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη όπως είχε αναθεωρηθεί το 2007, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας, η οποία εκδόθηκε το 2020, ορίζει ότι η Πρόεδρος είναι ελεύθερη να εξουσιοδοτεί, αδιακρίτως και χωρίς σειρά προτεραιότητας, τόσο τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της όσο και κάποιο μέλος του Σώματος των Επιτρόπων.

105 Διαπιστώνεται δε ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι η Πρόεδρος θα έπρεπε να υπόκειται στους ίδιους κανόνες εξουσιοδότησης όπως τα μέλη του Σώματος των Επιτρόπων, για τα οποία η δυνατότητα εξουσιοδότησης προβλέπεται μόνον υπέρ των λοιπών μελών του ίδιου Σώματος και όχι υπέρ του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου τους.

106 Τέταρτον, ο προσφεύγων εκτιμά ότι ο προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου, εφόσον στερείται πολιτικής νομιμοποίησης, δεν είναι δυνατόν να εξουσιοδοτηθεί να διεξαγάγει συνέντευξη με τους υποψηφίους για θέση ανώτερου συμβούλου.

107 Ωστόσο, ο προσφεύγων δεν επικαλείται οποιονδήποτε κανόνα ο οποίος να απαγορεύει σε μόνιμο υπάλληλο που έχει διοριστεί προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου να πραγματοποιεί ad hoc συνεντεύξεις με υποψηφίους για θέση ανώτερου συμβούλου. Πέραν τούτου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου είναι κοντινός συνεργάτης της Προέδρου, με τον οποίο η τελευταία διατηρεί στενή σχέση εμπιστοσύνης. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

108 Τέλος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, στην πράξη, η Πρόεδρος εξουσιοδοτεί συστηματικά τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της.

109 Δεν είναι όμως δυνατόν βάσει του συγκεκριμένου επιχειρήματος, το οποίο αφορά τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζεται η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας, να διαπιστωθεί έλλειψη νομιμότητάς της. Επομένως, το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί στον βαθμό που αφορά τη νομιμότητα της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας.

110 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, περί έλλειψης νομιμότητας της εξουσιοδότησης από την Πρόεδρο

111 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα της εξουσιοδότησης την οποία παρέσχε η Πρόεδρος στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της για τη συνέντευξη του Α, επικαλούμενος τις προϋποθέσεις που τίθενται, αναφορικά με την εξουσιοδότηση, στην απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας. Θεωρεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω προϋποθέσεων, η συνέντευξη του Α την οποία διεξήγαγε ο προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου ήταν παράτυπη και ότι η πλημμέλεια αυτή θίγει το σύνολο της διαδικασίας και, ως εκ τούτου, τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

112 Ειδικότερα, κατά την άποψή του, η ανάθεση της συνέντευξης στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου δεν δικαιολογούνταν από επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους. Εφόσον επρόκειτο για προφορική εξουσιοδότηση, η αιτιολόγησή της παραμένει άγνωστη. Επιπλέον, δεν έτυχε επαρκούς δημοσιότητας, κατά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

113 Εξάλλου, κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας επιτρέπει στην Πρόεδρο να παράσχει τέτοια εξουσιοδότηση στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της μόνον σε περίπτωση που της είναι αδύνατον να εξουσιοδοτήσει κατά προτεραιότητα κάποιο μέλος του Σώματος των Επιτρόπων.

114 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

115 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή εκτιμά ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος είναι αλυσιτελής, εφόσον η διεξαγωγή της συνέντευξης από τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της Προέδρου μετά το δεύτερο στάδιο δεν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα έναντι του προσφεύγοντος.

116 Η Επιτροπή θεωρεί, πέραν τούτου, ότι η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας δεν επιβάλλει να παρέχεται γραπτώς η εξουσιοδότηση της Προέδρου στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της, δεδομένου ότι μια τέτοια απαίτηση θα συνεπαγόταν και δυσανάλογο διοικητικό φόρτο για την Πρόεδρο.

– Επί του ζητήματος εάν είναι λυσιτελή τα επιχειρήματα που προβάλλει ο προσφεύγων στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως

117 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής, ισχυριζόμενη ότι, εφόσον ο προσφεύγων δεν κλήθηκε σε συνέντευξη με την Πρόεδρο, το στάδιο αυτό της διαδικασίας επιλογής δεν τον επηρέασε νομικώς. Επιπλέον, το Σώμα των Επιτρόπων ήταν, κατά την άποψή της, το μόνο αρμόδιο να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

118 Για τους λόγους που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 88 έως 94 ανωτέρω, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί.

– Επί της έλλειψης νομιμότητας της εξουσιοδότησης την οποία παρέσχε η Πρόεδρος

119 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η εξουσιοδότηση με την οποία η Πρόεδρος ανέθεσε τη συνέντευξη στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της δεν δικαιολογούνταν από επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους και ότι, εξάλλου, λόγω της έλλειψης έγγραφου τύπου, δεν είναι δυνατόν να κριθεί αν πράγματι συνέτρεχαν τέτοιοι λόγοι.

120 Ως προς το ζήτημα αυτό, διαπιστώνεται, αφενός, ότι το γράμμα της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας δεν επιβάλλει έγγραφο τύπο για την εξουσιοδότηση την οποία παρέχει η Πρόεδρος όταν επιθυμεί να αναθέσει στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της τη διεξαγωγή συνέντευξης με υποψήφιο.

121 Αφετέρου, στην απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας, η δυνατότητα της Προέδρου να εξουσιοδοτήσει τρίτον δικαιολογείται κατ' επίκληση της ανάγκης «εξορθολογισμού ορισμένων πτυχών της διαδικασίας επιλογής των ανώτερων διευθυντικών στελεχών προκειμένου να διασφαλίζονται η απρόσκοπτη ροή και η γρήγορη διεξαγωγή των διαδικασιών». Αυτή η ανάγκη εξασφάλισης της ταχύτητας των διαδικασιών μνημονεύεται και στις κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τις διαδικασίες πρόσληψης διευθυντικών στελεχών, όπου διευκρινίζεται, ειδικότερα στο σημείο 5.2, ότι «[τ]α ιδιαίτερα γραφεία καταβάλλουν προσπάθεια ώστε οι συνεντεύξεις με τους προεπιλεγέντες υποψηφίους να διοργανώνονται χωρίς καθυστέρηση [και ότι] οι συνεντεύξεις πρέπει να πραγματοποιούνται εντός ενός μηνός από την αποστολή των σχετικών

εγγράφων από τη γραμματεία της ΣΕΔ». Επομένως, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, η συστηματική απαίτηση γραπτής εξουσιοδότησης θα αντέβαινε ενδεχομένως στον σκοπό της απρόσκοπτης και ταχείας διεξαγωγής των διαδικασιών, τον οποίο επιδιώκει η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας.

122 Εντούτοις, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 91 ανωτέρω, η Πρόεδρος διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στο πλαίσιο της διαδικασίας επιλογής για θέσεις ανώτερων διευθυντικών στελεχών όπως η επίμαχη εν προκειμένω. Στο πνεύμα αυτό, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας προβλέπει ότι «οι υποψήφιοι που προεπιλέγονται από τη ΣΕΔ για […] θέση ανώτερου διευθυντικού στελέχους σε μία από τις υπηρεσίες που υπάγονται στην Πρόεδρο θα παρουσιάζονται για ακρόαση από την ίδια την Πρόεδρο». Συνεπώς, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας προβλέπει, κατ' αρχήν, ότι η επιλογή των ανωτέρων υπαλλήλων που υπάγονται απευθείας στην Πρόεδρο αποτελεί δικό της προνόμιο, προκειμένου να συνάπτεται με αυτούς μια εργασιακή σχέση βασισμένη στην εμπιστοσύνη, λαμβανομένου υπόψη του υψηλού επιπέδου ευθύνης το οποίο θα χαρακτηρίζει την άσκηση των καθηκόντων τους.

123 Υπό την ως άνω οπτική, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας εξαρτά την εξουσιοδότηση της Προέδρου από την ύπαρξη «επιτακτικών υπηρεσιακών λόγων σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις». Ως εκ τούτου, δεν είναι δυνατόν να παρέχεται τέτοια εξουσιοδότηση χωρίς να πληρούται η προαναφερθείσα προϋπόθεση.

124 Εν προκειμένω όμως, εφόσον, όπως επιβεβαιώνει και η Επιτροπή, η Πρόεδρος εξουσιοδότησε τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της να διεξαγάγει τη συνέντευξη με τον A χωρίς η εξουσιοδότηση αυτή να παρασχεθεί γραπτώς ή να τεκμηριωθεί με άλλον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να ελέγξει, βάσει του περιεχομένου της δικογραφίας, την ύπαρξη και τη βασιμότητα των στοιχείων που, ως «επιτακτικοί υπηρεσιακοί λόγοι» για την παροχή εξουσιοδότησης, την καθιστούσαν «δεόντως αιτιολογημένη». Επιπλέον, ερωτηθείσα επ' αυτού από το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή και πάλι δεν εξήγησε βάσει ποιων ειδικών λόγων η Πρόεδρος αποφάσισε να αναθέσει τη συνέντευξη με τον A στον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της.

125 Πράγματι, η Επιτροπή δεν έδωσε ακριβείς ενδείξεις ως προς τους επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους που εμπόδισαν την Πρόεδρο να δεχθεί τον A σε συνέντευξη εντός του μήνα ο οποίος ακολούθησε την αποστολή του φακέλου της υποψηφιότητάς του από τη γραμματεία της ΣΕΔ, σύμφωνα με τα όσα προβλέπει το σημείο 5.2 των κατευθυντήριων γραμμών για τις διαδικασίες πρόσληψης διευθυντικών στελεχών όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 121 ανωτέρω.

126 Δεδομένου ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αιτιολογήσει γιατί η απόφαση της Προέδρου να εξουσιοδοτήσει τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου της για τη συνέντευξη βασιζόταν σε «επιτακτικούς υπηρεσιακούς λόγους», πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εξουσιοδότηση αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στην απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας.

127 Ως προς το αν μια τέτοια παράβαση των προϋποθέσεων της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας μπορεί να επισύρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπενθυμίζεται ότι, σε αντιστάθμισμα της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή όταν πρόκειται για διαδικασία πρόσληψης σε πολύ υψηλόβαθμη θέση, η νομολογία έχει αναγνωρίσει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, η οποία απολαύει της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας, οφείλει να τηρεί τις εγγυήσεις που κατοχυρώνει η ενωσιακή έννομη τάξη στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών και, μεταξύ αυτών, την υποχρέωση να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περίπτωσης. Επομένως,

κατά την άσκηση της ως άνω διακριτικής ευχέρειας, πρέπει να τηρούνται πλήρως όλες οι σχετικές ρυθμίσεις, δηλαδή όχι μόνον η προκήρυξη, αλλά και τυχόν διαδικαστικοί κανόνες τους οποίους έχει θέσει η ίδια η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή όσον αφορά την εκ μέρους της άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας. Η μη τήρηση των διαδικαστικών κανόνων που διέπουν την έκδοση μιας πράξεως και έχουν καθοριστεί από το ίδιο το αρμόδιο όργανο συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2007, Αγγελίδης κατά Κοινοβουλίου, T-113/05, EU:T:2007:386, σκέψεις 61 και 62 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

128 Εξάλλου, εάν ο ενωσιακός δικαστής διαπιστώσει, κατά την εξέταση της επίδικης πράξεως, ότι η έκδοσή της δεν υπήρξε νομότυπη, οφείλει να συναγάγει τις έννομες συνέπειες της παράβασης ουσιώδους τύπου και, συνακόλουθα, να ακυρώσει την πράξη που ενέχει τέτοιο ελάττωμα (απόφαση της 30ής Μαΐου 2024, Vialto Consulting κατά Επιτροπής, C-130/23 P, EU:C:2024:439, σκέψη 55). Ομοίως, η παράβαση ουσιώδους τύπου απαραίτητου για την κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου επισύρει, ως συνέπεια, την ακύρωση της ελαττωματικής πράξεως, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί η ύπαρξη ζημίας (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2007, Αγγελίδης κατά Κοινοβουλίου, T-113/05, EU:T:2007:386, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

129 Εν προκειμένω, η απόφαση σχετικά με την πολιτική ισότητας καταλέγεται μεταξύ των διαδικαστικών κανόνων προς τους οποίους η Επιτροπή όφειλε να συμμορφωθεί κατά τη διεξαγωγή της επίδικης διαδικασίας πρόσληψης.

130 Επιπλέον, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 92 έως 94 ανωτέρω, το περιεχόμενο της σύστασης της Προέδρου και, ως εκ τούτου, της τελικής αποφάσεως διορισμού, η οποία εκδίδεται από το Σώμα των Επιτρόπων, επηρεάζεται οπωσδήποτε από τα αποτελέσματα των συνεντεύξεων που διεξάγονται μετά το δεύτερο στάδιο.

131 Επομένως, η παράβαση της αποφάσεως σχετικά με την πολιτική ισότητας συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου συνεπαγόμενη την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

132 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτός ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί των αιτημάτων του προσφεύγοντος για λήψη μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας.

Επί του αγωγικού αιτήματος

133 Ο προσφεύγων ζητεί, ως ενάγων, την καταβολή ποσού 100 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη. Θεωρεί ότι με την επιδίκαση του ποσού αυτού λαμβάνεται υπόψη ότι η διαδικασία πρόσληψης νοθεύτηκε, ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να θεραπεύσει τις προβαλλόμενες πλημμέλειες της διαδικασίας και ότι η διαδικασία έβλαψε σοβαρά την επαγγελματική του υπόληψη.

134 Υποστηρίζει επίσης ότι αν είχε διοριστεί στη θέση του ανώτερου νομικού συμβούλου, θα είχε λάβει, από 1ης Φεβρουαρίου 2023, υψηλότερες αποδοχές.

135 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

136 Κατά πάγια νομολογία, η θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων σχετικών με τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο ενωσιακό θεσμικό όργανο, με το υποστατό της ζημίας

καθώς και με την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας. Οι τρεις προϋποθέσεις είναι σωρευτικές, όπερ σημαίνει ότι, εφόσον δεν πληρούται μία εξ αυτών, είναι αδύνατον να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της Ένωσης (βλ. απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, ΧΗ κατά Επιτροπής, T-511/18, EU:T:2020:291, σκέψη 161 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

137 Δεδομένου ότι με την παρούσα απόφαση διαπιστώθηκε η έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, πληρούται εν προκειμένω η πρώτη από τις προϋποθέσεις για τις οποίες έγινε λόγος στη σκέψη 136 ανωτέρω.

138 Όσον αφορά τη δεύτερη από τις προαναφερθείσες στη σκέψη 136 ανωτέρω προϋποθέσεις, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ ηθικής βλάβης και υλικής ζημίας.

139 Ως προς την προβαλλόμενη ηθική βλάβη, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, όταν το αγωγικό αίτημα στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα της ακυρωθείσας πράξεως, όπερ συμβαίνει εν προκειμένω, η ακύρωση της πράξεως από το Γενικό Δικαστήριο συνιστά, αυτή καθεαυτήν, πρόσφορη και, κατ' αρχήν, επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που τυχόν υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων, εκτός αν αυτός αποδείξει ότι η ηθική βλάβη την οποία υπέστη δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθεί πλήρως με την ακύρωση. Συνακόλουθα, έχει κριθεί ότι η ακύρωση πράξεως, όταν στερείται κάθε πρακτικής αποτελεσματικότητας, δεν μπορεί να συνιστά, αυτή καθεαυτήν, πρόσφορη και επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που προκλήθηκε από την ακυρωθείσα πράξη (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, SU κατά ΕΙΟΡΑ, T-296/21, EU:T:2022:808, σκέψεις 108 και 109 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

140 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων-ενάγων δεν απέδειξε ότι υπέστη ηθική βλάβη η οποία είναι αδύνατον να ικανοποιηθεί πλήρως με την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

141 Ειδικότερα, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του, δεν αποδείχθηκε ότι, κατόπιν της ακύρωσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο Α θα επανέλθει οπωσδήποτε στα καθήκοντά του.

142 Συνεπώς, το αίτημα χρηματικής ικανοποίησης της ηθικής βλάβης το οποίο προβάλλει ο προσφεύγων-ενάγων είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

143 Ως προς την προβαλλόμενη υλική ζημία, το αίτημά του πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ζητεί αποζημίωση για την απώλεια ευκαιρίας να προσληφθεί στην επίμαχη θέση.

144 Κατά τη νομολογία, η απώλεια ευκαιρίας συνιστά υλική ζημία δυνάμενη να αποκατασταθεί, υπό τον όρο ότι είναι επαρκώς τεκμηριωμένη (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2010, ΓΕΕΑ κατά Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, σκέψη 104).

145 Ο προσφεύγων-ενάγων ισχυρίζεται ότι, αν είχε επιλεγεί για την επίμαχη θέση, θα είχε διοριστεί στον βαθμό AD 15, ενώ κατείχε τον βαθμό AD 14, κλιμάκιο 2. Επομένως, κατά την άποψή του, υπέστη ζημία που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των βασικών μισθών των δύο αυτών βαθμών από την ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ η προσβαλλόμενη απόφαση.

146 Ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος εξάλλου αμφισβητείται από την Επιτροπή, δεν τεκμηριώνεται από τον προσφεύγοντα-ενάγοντα. Δεν αποδεικνύεται, ειδικότερα, ότι θα είχε προσληφθεί στον βαθμό AD 15, και όχι στον βαθμό AD 14, στην επίμαχη θέση. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων-ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη πραγματικής και βέβαιης ζημίας.

147 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η απώλεια ευκαιρίας, προκειμένου να διαπιστωθεί και να αποκατασταθεί, πρέπει να είναι πραγματική και οριστική (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, SU κατά EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808,, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επισημαίνεται συναφώς ότι, μολονότι η Πρόεδρος μπορούσε να καλέσει τον προσφεύγοντα σε περίπτωση που η συνέντευξη του Α δεν κρινόταν ικανοποιητική, είχε επίσης τη δυνατότητα να καλέσει τον άλλο υποψήφιο που δεν είχε επιλεγεί από τη ΣΕΔ κατά το πέρας του δευτέρου σταδίου. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό εν προκειμένω ότι ήταν σοβαρή η απώλεια ευκαιρίας την οποία επικαλείται ο προσφεύγων-ενάγων.

148 Κατά συνέπεια, το αίτημα αποκατάστασης υλικής ζημίας είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

149 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι το αγωγικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

150 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

151 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς το ουσιώδες μέρος των αιτημάτων της, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διόρισε, στις 25 Ιανουαρίου 2023, τον ανώτερο νομικό σύμβουλο της ομάδας της Νομικής Υπηρεσίας της για την πολιτική εμπορίου και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.

3) Η Επιτροπή φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ο J. Flett.

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 23 Ιουλίου 2025.

(υπογραφές)